

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Retorn a la normalitat: descobrir Déu en la vida de cada dia .....

Déu és present de manera propera i constant en les experiències pròpies de la vida humana: en les grans i les coses petites; en allò agradable i allò desagradable; en l'oració i en els plaers i dolors. Aprendre a trobar-lo a cada moment ens farà descobrir el goig inefable de la seva presència i descobrir el sentit més profund de la nostra experiència de vida.

Jesús ens ensenya que a Déu l'experimentem, l'estimem i el servim en la quotidianitat de la vida: en el desenvolupament humà, en la família, en el treball, en l'oració, en l'amistat, a les festes, en l'amor, en el perdó, en la temptació, en el servei als necessitats, en el sofriment, en la mort... Déu se-

gueix molt prop de l'home, com va ser el seu somni original. Camina amb nosaltres, acompanyant el nostre viure; ens sosté en les dificultats; ens impulsa; actua en i per nosaltres; viu en nosaltres.

Si busquem Déu, sembla que és més fàcil trobar-ho en les coses especials, diferents, extraordinàries. Però certament Déu està també en la vida ordinària, en el que passa cada dia, i és important de trobar-lo aquí. Si ho pensem bé, totes les vivències quotidianes són en realitat una cosa gran. Déu és presència propera i constant en la nostra vida. El lloc més proper per a trobar-nos amb ell és en el profund de nosaltres mateixos, en el nostre espai més íntim.

Diumenge XXII de durant l'any | Cicle C .....

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (3,17-18.20.28-29)

Fill meu, sigues modest en tot el que facis, i et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament. Com més gran ets, més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

Salm responsorial (Salm 67)

Instal·làreu els pobres, Déu nostre,
al país fèrtil del vostre patrimoni.

Lectura de la carta als cristians Hebreus (12,18-19.22-24a)

Germans, vosaltres no us heu acostat en aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, foscor, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc de corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a mirades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de

tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (14,1.7-14)

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic, puja més amunt." Llavors seràs honorat davant els qui són a taula, perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Després digué al qui l'havia convidat: «Quan fas un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per a recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan resuscitaran els justos.»

2

full

Sembrar, avivar, guardar | Mn. Marc Majà i Guiu .....

L'oració col·lecta, a l'inici de l'eucaristia d'aquest diumenge, prega Déu amb aquestes paraules: «sembreu en els nostres cors l'amor del vostre nom, aviveu-lo amb l'esperit de pietat i guardeu-lo sol·lícitament».

Sembrar l'amor, avivar l'amor i guardar l'amor. Són tres fases d'un mateix procés. La nostra relació amb Déu, ho sentim tot sovint, és una relació viva, que té anades i vingudes, amb moments més àlgids i moments més apagats.

L'amor de Déu s'ha de sembrar dins nostre. I, com succeeix amb els cereals, per exemple, la sembra no es fa una vegada per sempre sinó que, cada temporada, cal sembrar de bell nou.

Un cop sembrat, l'amor de Déu ha de ser avivat,

això és, enfortit, acompanyat. Circumstàncies adverses múltiples, exteriors i interiors, s'encarreguen d'afeblir l'amor sembrat que germina i, per aquest motiu, cal vetllar pel bon creixement del bri que s'entrelluca.

Quan l'amor ha estat sembrat i avivat, aleshores cal guardar-lo, és a dir, mantenir-lo, tenir cura que no es malmeti.

Les lectures d'avui ens brinden bons consells per a sembrar, avivar i guardar l'amor de Déu. El llibre de Jesús, fill de Sira, ens diu com disposar-nos davant de Déu: «com més gran siguis, fes-te més petit, i Déu s'apiadarà de tu, perquè el poder de Déu és gran i els humils són la seva glòria». I l'evangeli rebla el clau, ja que el Mestre ens ensenya a buscar el lloc darrer.

La llibertat d'educació dels fills | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El temps de vacances va arribant al seu terme, sobretot per als infants i joves en temps escolar. Cal anar traient la pols de les motxilles i llibretes, dels llibres i dels diccionaris; cal preparar-se amb tot el necessari per a emprendre un nou curs escolar. També les parròquies i institucions d'Església fem quelcom semblant per tornar a engegar les formacions pròpies, tant en la catequesi parroquial com en les programacions pastorals.

En tot temps és bo que recordem un dret fonamental sobre el qual s'edifica la llibertat d'educació. D'entre els drets humans hi ha el dret a fundar lliurement una família i a acollir i educar els fills segons les conviccions pròpies morals i religioses. És aquest un dret fonamental de la persona humana que la societat, per mitjà de les seves institucions administratives, ha de salvaguardar i fer possible.

El fonament d'aquest dret d'educació dels fills neix del mateix fet de la procreació. «La paternitat i la maternitat representen una tasca de naturalesa no simplement física, sinó espiritual; a través d'elles, en efecte, passa la genealogia de la persona, que té el seu inici etern en Déu i que ha de conduir fins a ell» (Joan Pau II).

Els pares són els primers educadors dels fills que Déu els ha donat. En l'àmbit de la família és on la persona humana es forma vers la plenitud de la seva dignitat, en totes les dimensions: personals, soci-

als, religioses, culturals. Els valors fonamentals que configuren una persona i l'acompanyen sempre en la seva vida són assimilats en l'àmbit de la família amb el testimoni dels pares, dels avis, dels germans, dels familiars. Per això la família té dret a l'assistència per part de la societat en allò que pertoca als deures de procreació i educació dels fills. Cap poder polític no pot interferir-se en aquesta llibertat, excepte en els casos de defensa dels drets fonamentals de l'infant.

La família té un rol totalment original i insubstituïble en l'educació dels fills. L'amor dels pares envers els seus fills és la font que fa possible que els fills puguin treure d'ells el millor de si mateixos en l'educació que reben. Per això el dret d'educar dels pares, és també un deure. Tota persona té dret a ser educat, si és possible, en l'àmbit de l'amor dels pares. D'ací neix el dret a educar. Els pares no poden mai abdicar del dret a educar, ni incomplir el deure de fer-ho.

Els pares són els primers, però no els únics, educadors dels seus fills. Altres realitats i institucions eduquen també els seus fills. Per això neix el dret dels pares a escollir el tipus d'escola que ells creuin convenient per a la millor educació dels fills. Els pares cristians tenen el dret i el deure d'escollir per als seus fills la classe de religió i moral catòlica. Els pares tenen també el dret de fundar i sostenir institucions educatives, d'acord amb les seves conviccions morals i religioses.

Agenda litúrgica de la setmana .....

1 ■ Diumenge XXII de durant l'any / Cicle C. Sant Lleïr, bisbe (s. VI). Sant Gil, abat.

Lectures: Jesús fill de Sira 3,17-18.20.28-29 / Salm 67 / Hebreus 12,18-19.22-24a. / Lluc 14,1.7-14

Litúrgia de les hores: Setmana II

2 ■ Dilluns. Sant Antolí, màrtir (s. III). Sant Armand, màrtir (s. XVI).

Lectures: 1 Tessalonicencs 4,13-18 / Salm 95 / Lluc 4,16-30

3 □ Dimarts. Sant Gregori, el Gran,

papa i doctor de l'Església (540-604). Sant Règul, bisbe.

Lectures: 1 Tessalonicencs 5,1-6.9-11 / Salm 26 / Lluc 4,31-37

4 ■ Dimecres. Nostra Senyora de la Consolació. Santa Rosalia, verge (1130-1160).

Lectures: Colossens 1,1-8 / Salm 51 / Lluc 4,38-44

5 ■ Dijous. Sant Llorenç Justinià, bisbe (1130-1160). Beata Teresa de Calcuta, missionera (1910-1997).

Lectures: Colossens 1,9-14 / Salm

97 / Lluc 5,1-11

6 □ Divendres. Sant Faust, màrtir.

Lectures: Colossens 1,15-20 / Salm 99 / Lluc 5,33-39

7 ■ Dissabte. Santa Regina, màrtir. Sant Jocelí, bisbe.

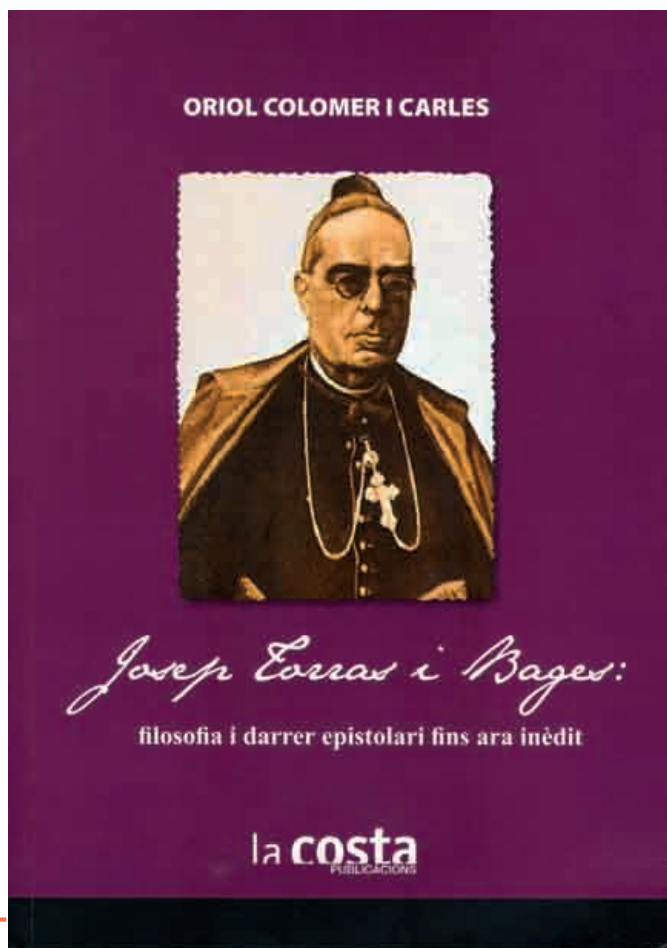
Lectures: Colossens 1,21-23 / Salm 53 / Lluc 6,1-5

8 ■ Diumenge XXIII de durant l'any / Cicle C. El Naixement de la Verge Maria. Sant Adrià, màrtir (†304).

Lectures: Saviesa 9,13-19 / Salm 89 / Filèmon 9b-10,12-17 / Lluc 14,25-33

Josep Torras i Bages: filosofia i darrer epistolari .....

Oriol Colomer i Carles, doctor en filosofia i ciències de l'educació per la Universitat de Barcelona, ha presentat darrerament el volum *Josep Torras i Bages: filosofia i darrer epistolari*, tot i que de l'epistolari se n'ocupa pròpiament l'historiador Jesús Rodríguez.

Oferim alguns fragments del pròleg, escrit per Joan Domènech: «El llibre pretén oferir una síntesi del pensament filosòfic de Torras a partir de la seva abundosa i variada producció literària. Segons l'autor (que té vinculacions familiars amb Torras i Bages), queden al marge de l'estudi tant el seu pensament religiós com el polític. De tota manera —i l'Oriol també ho té molt clar—, separar, en el pensament d'un bisbe, la filosofia de la teologia i de la sociologia és totalment impossible i més en el cas que ens ocupa. La prova està en el fet que la base fonamental del pensament de Torras i Bages parteix del tomisme, és a dir, de la doctrina de sant Tomàs, que agafa i adapta Aristòtil. És la filosofia que, a judici seu, s'identifica millor amb el tarannà del poble català, i a la qual va ser encaminat, en el seu mo-

ment, pel professor Llorens i Barba. D'altra banda, el poble català, per un sentit pràctic allunyat de l'abús del raciocini discursiu, es mou, gairebé sempre, pel que en podríem dir el sentit comú. Torras i Bages segueix aquesta línia, agafant els principis de la filosofia escocesa. La filosofia social del bisbe, d'altra banda, i com no podia ser menys, comporta acceptar la societat com un reflex de la creació que manifesta precisament —i aquesta és la seva raó de ser— la glòria de Déu.»

«El primer capítol justifica l'origen del pensament de Torras i Bages tenint en compte els mestres i filòsofs que l'influeixen i les fonts tant de la seva filosofia social com de l'espiritualitat [...]. El capítol segon està dedicat a les opinions i teories filosòfico-socials que Torras i Bages critica de forma contundent: la Il·lustració, el liberalisme, la maçoneria, el socialisme —tot i que defensa una propietat privada amb limitacions—, el racionalisme i el modernisme barceloní, tan potent en aquelles dècades, que xoca amb la seva idealitzada renaixença rural. En aquest sentit, veu el noucentisme amb simpatia perquè posa fre davant el que ell considera tanta disbauxa.»

La relació entre la fe i la raó i el seny

En el capítol tercer, dedicat a la relació entre la filosofia i la teologia, s'analitza el pensament del bisbe en la seva part fonamental, que debat justament el binomi raó-fe i que, deixant ben assentada la imitació de l'enteniment humà, acaba abraçant, sense cap mena de dubte, l'escolasticisme aristotèlic-tomista i manifestant-se, pel que fa a l'antropologia, per coherència, des de l'òptica d'un humanista cristià. Parla, també, del tradicionalisme, com a filosofia antimodernista i conservadora —la seva visió conservadora i catòlica de la societat catalana es pot comparar a la que Menéndez Pelayo defensà per al seu projecte nacional de cultura espanyola— i de la filosofia del sentit comú de l'escola escocesa que, en definitiva, en versió catalana vindria a resumir-se en una paraula prou coneguda: «el seny».

L'home, elevat a l'ordre sobrenatural

El capítol quart és dedicat a l'antropologia filosòfico-teològica i ens fa percebre com l'espiritualisme de Torras i Bages parteix de la seva idea de l'home com a ésser que, després de la caiguda, és elevat a l'ordre sobrenatural [...]. Així, doncs, la seva ètica és, obviament,

cristiana, que uneix el natural i sobrenatural, tant a nivell individual com a nivell social, i que veu el mal moral o pecat com a resultat d'un error de captació intel·lectual, i el compost humà com a punt de trobada entre la ma-

tèria i l'esperit. També és interessant la seva visió de la relació entre voluntat i llibertat. Segons el bisbe, la segona no és més que una característica de la primera i no un fi en ella mateixa com consideraria el seu contemporani Valentí Almirall. Tot plegat porta a la idea de la persona humana com a peça central de la creació divina del món i, de retruc, predisposa a l'acceptació de l'existència de l'ànima i de la seva immortalitat i al concepte de felicitat.

La Catalunya cristiana i el pairalisme

En el capítol cinquè, l'Oriol analitza la filosofia social de Torras i Bages. El bisbe vigatà —que pontificava que «fora de l'Evangeli no existeix una filosofia de la societat» i preconitzava l'Estat confessional— defensava les seves idees sobre el teocratism i el regionalisme. La proximitat ideològica entre aquest regionalisme i el regeneracionisme pregonat per la Restauració monàrquica aproxima el bisbe a aquesta opció política. Torras desqualifica l'estatisme socialista i centralista que substitueix Déu i eclipsa l'individu. En abundar en l'àmbit on l'home desplega la seva activitat, Torras i Bages arriba al concepte de nació com a pàtria, diferent de l'Estat, és a dir, com a realitat social formada per grups amb una cultura al llarg de la història, amb la seva llengua, el dret natural, etc. És evident que aquesta definició havia de quallar i anar de bracet en perfecta harmonia amb les idees afins a la Renaixença catalana. Torras i Bages, per cert, veu una Catalunya cristiana i catalana. Les seves disquisicions giren, també, entorn de la institució familiar —el bisbe és un enamorat del pairalisme—, l'escola, el capital, el treball, la propietat privada, el materialisme, els partits polítics —en aquest aspecte és, més aviat, antiparlamentari i refractari a les eleccions—

i la guerra. No accepta l'anomenat militarisme expansionista, però creu, encara, en algunes guerres «santes». No volem deixar de subratllar una definició del món dels militars que dóna Torras i Bages, al nostre judici molt encertada. «El militarisme —afirma— no pot ésser una forma social cristiana, en una època de civilització, perquè significa la força àrbitra de la independència i llibertat dels pobles, l'opressió del poderós contra el dèbil.»

L'art, equilibri entre naturalesa i gràcia

En el sisè i darrer capítol, l'autor del llibre es refereix a l'estètica, segons l'opinió del bisbe Torras i Bages, el qual, al seu torn, beu del pensament de sant Tomàs, Dant i Goethe. En canvi, és crític amb les idees de Hegel, Wagner, Taine i altres. De la mà de Plató, sant Agustí i Dionís Areopagita, considera que l'art, com a reflex de la bellesa eterna, és la participació de l'infinit de les coses naturals. Per tant, ve de Déu. («El món és una ombra de la bellesa infinita.») Per a Torras, l'artista és un intèrpret de la bellesa, com el filòsof ho és de la veritat. En definitiva, per a ell, veritat i bellesa són la mateixa cosa. La bellesa divina i la inspiració condueixen a pensar en la supremacia de l'art religiós cristià. L'ofici de l'art, doncs, consisteix a espiritualitzar-ho tot; té, per tant, en certa manera, una finalitat religiosa. L'art, inspirat per la religió, arriba a la sublimitat. Torras i Bages parla de l'art com a eco de la filosofia i pressuposa ordre, jerarquia, equilibri, és a dir, una mena de llei. El bisbe accepta que l'art té també les seves limitacions: la revelació cristiana pel que fa a les coses espirituals i sobrenaturals, el magisteri de la naturalesa en el tocant a les formes i, finalment, el criteri moral pel que fa a les relacions amb les passions. Per a Torras, en l'humanisme i en l'art, cal la fusió de la naturalesa i la gràcia. D'altra banda, opina que l'art ha de ser arrelat al país, pràctic i ha de tenir caràcter social. En funció d'aquesta concepció, rebutja, com hem dit, el modernisme, perquè, segons ell, substitueix l'intel·lecte per la imaginació, i tampoc no accepta l'idealisme romàntic de Hegel per ser antitètic a la realitat, i altres corrents que considera decadentistes i excessivament lligats al món material. Oriol Colomer ens demostra, doncs, que el pensament de Torras i Bages en aquest camp gravita en l'equilibri entre la naturalesa i la gràcia, com a norma de crítica.

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic: servei d'assessorament jurídic.....

Càritas, des de la seva identitat cristiana i com a institució social de l'Església, posa l'accent en l'acompanyament als «últims i no atesos». El model d'acció social de Càritas sempre té present que la persona és el més important, independentment de la seva situació administrativa, tingui o no tingui autorització de residència a Espanya. Constatem que les persones en situació irregular pateixen especialment la marginació i l'exclusió social.

El Servei d'Assessorament Jurídic de Càritas Diocesana neix amb l'objectiu d'atendre les necessitats de tipus legal de les persones acollides per Càritas.

La dedicació del serveis són cinc hores setmanals; el dimarts al matí i el divendres a la tarda. El servei és gratuït, i es va iniciar a l'abril del 2007. Hores d'entrevista a convenir, trucant abans per telèfon. Per a més informació us podreu adreçar als serveis generals de Càritas Diocesana.

Aquest servei està adreçat a:

- Directius, voluntaris, i professionals de les Càritas de les diòcesi de Vic.
- Persones i famílies interessades a facilitar la regularització d'un nouvingut.
- Persones que realitzen altres demandes de tipus laboral, d'àmbit civil i penal.

El servei treballa conjuntament amb centres educatius, institucions i amb els ajuntaments de les comarques d'Osona i del Ripollès, i amb els ajuntaments d'Igualada

i de Manresa, per tal d'oferir una ajuda integral a totes aquelles persones nouvingudes que ho requereixin.

Les tasques del servei són les següents:

- Assessorar i orientar jurídicament tots els professionals de les Càritas de la diòcesi de Vic.
- Assessorar i tramitar, si és el cas, processos de regularització de residència; residència i treball i renovació dels nouvinguts.
- Suport, orientació i assessorament jurídic als diversos projectes de Càritas: estudi de legislació i assessorament respecte a contractació i cotització laborals, i novetats de contractació pública.
- Redacció de contractes i convenis, cartes i documents privats.
- Gestió, tràmits i consultes davant de notaria i altres organismes privats.
- Impartir cursos de formació als diferents professionals i voluntaris de Càritas.

Persones ateses:

Les persones ateses des d'aquest servei l'any 2012 han estat 96; la majoria resideixen al nostre bisbat i són de procedència diversa.

Per a poder continuar oferint aquest servei a les persones més desfavorides del nostre bisbat us demanem la vostra col·laboració.

Podeu fer la vostra aportació econòmica al: c/c 2100-0288-81-0200231741, indicant el motiu.

Desè aniversari del pontificat de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Era el dia 13 de juny a les dotze del migdia que es feia públic a través de Ràdio Vaticana que el papa Joan Pau II havia nomenat bisbe de Vic mossèn Romà Casanova, rector de la parròquia de Flix.

Mossèn Romà havia rebut la notificació quinze dies abans: seria successor de Mons. Josep Maria Guix, que ocupava la seu vigatana des de 1983. El primer diumenge de setembre se'n feia el comiat i el 14 de setembre del 2003, festivitat de l'Exaltació de la Santa Creu i 200 aniversari de la consagració de la catedral, el cardenal Ricard Maria Carles consagrava bisbe Romà Casanova davant una multitud que esclatà en aplaudiments a l'entrada del nou prelat, el qual prengué com a lema episcopal «Amor meus crucifixus est» (El meu amor està crucificat).

Recordem: diumenge dia 15 de setembre, a 2/4 de 6 de la tarda, missa d'acció de gràcies a la catedral.

Beatificacions en l'Any de la Fe .....

El 13 d'octubre provinent tindrà lloc a Tarragona una magna beatificació: 522 beats relacionats amb la persecució religiosa ocorreguda en el temps de la revolució i guerra civil espanyola (1936-39). A les dotze del migdia se celebrarà una missa de beatificació, presidida pel cardenal Angelo Amato, legat del Sant Pare, en el Complex Educatiu (antiga Universitat Laboral de Tarragona). En els pròxims dies anirem publicant les biografies dels beats relacionats amb la diòcesi de Vic.

Salvi Huix i Miralpeix, bisbe
Sant Hilari Sacalm, 1877 / Lleida, 1936

Va néixer a la parròquia de Santa Margarida de Vallors el 22 de desembre de 1877. Després de la seva ordenació sacerdotal fou vicari de les parròquies de Santa Maria del Coll i de Sant Vicenç de Castellet. L'any 1907 ingressà en l'Oratori de Sant Felip Neri i fou professor del Seminari de Vic. Un cop ordenat bisbe, en 1928, exercí el seu ministeri com a administrador apostòlic d'Eivissa i, set anys després, fou nomenat bisbe de Lleida. El 5 d'agost de 1936 fou assassinat al cementiri de Lleida.

Joan Roca i Vilardell, pvre.
Gurb, 1905 / Torredembarra, 1936

Va néixer a Gurb el 13 d'agost de 1905 i ordenat prevere el dia 21 de desembre de 1929. Exercí com a vicari de les parròquies de Sant Mateu de Bages i de Sant Esteve de Granollers de la Plana. Es traslladà a Tarragona, d'on era beneficiat cantor-salmista de la catedral. Morí assassinat a Torredembarra el dia 11 de novembre de 1936. La seva germana Dolors —missionera de la Immaculada— també va sofrir martiri uns mesos abans, el 9 d'agost, en la famosa Rabassada barcelonina, camí de la muntanya del Tibidabo.

Miquel Vilatimó i Costa, pvre.
Vic, 1888 / Tarragona, 1936

Nascut a Vic el 24 d'octubre de 1888, rebé l'ordenació sacerdotal el dia 20 de setembre de 1913. Durant un temps, i de forma interina, exercí com a catedràtic del Seminari diocesà de Vic. L'any 1920 fou nomenat canonge de la catedral de Tarragona i també exercí com a professor del Seminari tarragoní. Fou assassinat a la mateixa ciutat on exercia el seu ministeri, a Tarragona, el dia 26 de juliol de 1936, pocs dies després de l'inici dels tristos fets revolucionaris.

L'ecologia humana del matrimoni i la família | José H. Gómez, arquebisbe de Los Angeles .....

El nostre món està preocupat sobre el que significa el matrimoni i la família.

Els motius de preocupació els podem veure de moltes maneres: la taxa de divorcis, els índexs d'avortaments. Més i més parelles sense casar-se vivint juntes. Més i més nens que neixen fora del matrimoni. Podem veure com les persones poderoses i alguns grups treballen tractant de «redefinir» el matrimoni.

Jo estic més convençut que mai que els catòlics tenim el deure conduir la nostra societat a la conversió mitjançant el nostre ensenyament i la nostra forma de vida. Necessitem restaurar el sentit vital del que el papa Benet —i el beat Joan Pau II abans que ell— van anomenar «l'ecologia humana». Necessitem ajudar els nostres germans i germanes a veure que la família, arrelada en el matrimoni, és el santuari natural de la vida i la civilització.

Com a catòlics, sabem que el matrimoni i la família són part dels misteris més profunds de la creació del nostre Pare i el seu pla de salvació.

La història explicada en la Bíblia comença amb el matrimoni del primer home i la primera dona, i acaba amb les noces de Jesús i la seva núvia, l'Església, al final dels temps. La família humana és el vehicle a través del qual Déu vessa les seves benediccions. Per això Jesús va néixer en el si d'una dona i va ser nodrit en una família santa. Semblantment, en les seves últimes paraules va fer de la seva mare la mare de tots els vivents: «Heus ací la teva mare!»

A l'Església se li ha confiat la salvaguarda de la dig-

nitat de cada persona, d'acord amb l'ordre natural de la creació. Com a catòlics, som cridats a compartir aquesta bella veritat amb el món.

Les coses han canviat. El control de la natalitat i les tecnologies reproductives tallen els llaços naturals entre l'acte conjugal i la procreació dels fills. La nostra cultura ara promou un individualisme radical que defineix la llibertat sexual com la font de la veritable felicitat. Aquests i altres canvis estan darrere les confusions que veiem avui en la nostra societat.

El que em preocupa és com molts dels nostres debats avui estan enfocats solament sobre els adults i les relacions que desitgen. Hi ha molt poca preocupació pels infants. Això és trist, perquè ells seran els «subjectes» de tots els nostres experiments socials. Ells portaran les conseqüències de totes nostres noves maneres de definir el que significa estar «casat» o ser «pare» o ser una «família». Nosaltres no podem governar la nostra societat sobre la base de necessitats centrades en nosaltres mateixos. Com a adults i com a ciutadans, tenim l'obligació moral de mirar més enllà de nosaltres mateixos; de pensar en el bé comú de la nostra societat; de pensar en les futures generacions.

Els infants tenen el dret de créixer en una llar amb la mare i el pare que els van donar la vida i que van prometre de compartir les seves vides per sempre. Ells tenen el dret de néixer en una família fundada en el matrimoni, on poden descobrir la seva veritable identitat, la seva dignitat i el seu potencial; on poden aprendre el significat de la veritat, la bellesa i la bondat.

Dites casolanes | Sebastià Codina .....

La paciència és una pasta, que qui més en té més en gasta

Paciència deu venir de patir. El món és un hostel de mala jeia, algú ha dit. Totes les coses tenen un preu. La supervivència suposa saber plantar cara al dolor. La paciència és la mare de la ciència i també dels desenganys, deia la meua mare. Cal armar-se de paciència davant els esveraments dels altres. La serenor deixa fora de combat els més enfurismats. Aguantar els abruptes és empipador i hi ha perill d'enfaristolar-se. És bona cosa estimbar les enrabades rostos avall. Calen unes quantes queixalades del pastís de la paciència; ja que no disminueix gens ni mica el taulell ben proveït del pastisser... que som nosaltres.

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60